

اصلاحات ارضی ونیزویلا

بهره ورشد

در سال ۲۰۰۱ در ونیزویلا، هنگام به قدرت رسیدن حکومت هووگوچاویس، قانون اصلاحات ارضی به تصویب رسید که هدف از آن واگذاری زمینهای زمینداران بزرگ به دهقانان کم زمین بود. در جون ۲۰۱۰ گام سریعتری برداشته شد و به دهقانهای اجاره دار بی زمین حق آن داده شد تا زمینهای زیر کشت شان را به مالکیت شان درآورده و آن را با پذیرش مسوولیت خودی مورد بهره برداری قرار دهند. پیش از یک هفته (لوئیس موتتا دومینگیس) رئیس انستیتوت ملی زمینداری ونیزویلا (آی ان تی آی)* بعد از نتیجه گیری اعلام داشت که از طریق اصلاحات ارضی و با استفاده ازین قوانین بیشتر از ۲۲۴/۰۰۰ خانوار دهقان از مزایای نهادهای خودی زراعتی مستفید گردیده اند.

این ارقام و معلومات توضیحی را (موتتا) در خلال مصاحبه یی با تلویزیون دولتی ونیزویلا زمانی ابراز داشت که درباره چه گونه گی برنامه واگذاری زمین به مستحقان گزارش می داد.

رئیس (آی ان تی آی)* در برنامه تلویزیون سراسری ونیزویلا گفت: "هرگاهی حد اوسط کمی هرخانوار دهقان را با ۵ نفر محاسبه کنیم، در آن صورت صحبت روی ۱،۳ میلیون انسان است که از مزایای توزیع زمین زراعتی مستفید گردیده اند.

قرار اظهارات «موتتا» (آی ان تی آی)* توانست در امتداد ۱۱ سال فعالیت خویش امکانات استفاده بیشتر از ۷،۷ میلیون هکتار زمین زراعتی را نظم دهد و از آن جمله ۱،۱ میلیون هکتار زمین را از طریق پروژه های دولتی به دسترس دهقانان بی زمین قرار دهد. "سلب مالکیت این زمینداریهای

زراعتی زمانی صورت می پذیرد که مالکان، زمینداران بزرگ باشند. ما به این شیوه برخورد می کنیم که این زمینداریهایی که پیش ازین متعلق به یک فرد بوده و نادرست و یا قطعاً مورد استفاده قرار نداشته اند، به دسترس تولیدکننده گان کوچک بگذاریم."

مقررات قانونی ونیزویلا از سال ۲۰۱۰ مشخص می سازد که در زراعت زمانی می توانیم از زمینداری بزرگ صحبت کنیم، هرگاهی ساحه این زمینداری بیشتر از ساحه اوسط موسسات تولیدی در یک منطقه بوده و یا کمتر از ۸۰ در صد ظرفیت آن مورد استفاده زراعتی قرارگیرد. این ظرفیت به اساس قانون در "مطابقت با پلانگذاری ملی و سیاسی ارگانهای اجرایی و پلانهای اقتصادی معین می گردد که رفاه همگانی و نقش اجتماعی زراعت را مساعدت می نماید". بناءً قانون اصلاحات ارضی ونیزویلا صرفاً درخدمت واگذاری زمینهای زراعتی "به آنانیکه آن را کشت می کنند" قرار ندارد، بلکه با تأکید متوجه رشد کمی تولید زراعتی می باشد، تا بتوان ازین طریق موقف ونیزویلا را از یک کشور نفت خیز، ولی واردکننده مواد غذایی به جایگاه کشور خود کفای محصولات زراعتی با تأسیسات مجهز زراعتی مبدل ساخت.

«موتتا» در مصاحبه اش به این موضوع نیز تماس گرفت: "همه زمینهای زراعتی که مورد بهره برداری نمی باشند، تحت مراقبت قرار می گیرند. این زمینها در اختیار گروههای تولید کننده گان و یا پروژه های زراعتی- ایکولوژیک دولتی گذاشته می شوند تا بهره برداری از آن را استحکام بخشند. ما این پروسه را به گونه مستمر نظارت می کنیم و می بینیم که تولیدات زراعتی در همه نقاط کشور ارتقا یافته است.

مدت زمانی پیش ازین حکومت ونیزویلا در این رابطه برنامه جدیدی را زیر نام- **مأموریت زراعتی ونیزویلا**- پیشکش کرد. هدف از این برنامه، تشویق بهبود تولیدات زراعتی است و برای آنده از دهقانهها مساعدتها را وارد می داند که در مجموع در جهت بهبود تولید کالاهای زراعتی زمین خویش را استفاده می نمایند. اعطای مساعدتها در برگیرنده همه عرصه ها می باشد.

مساعدتها به شکل کمکهای مالی از طریق کريدتهای دولتی با ربح نازل و سازماندهی استفاده از کمکهای تخنیکي، به دسترس گذاشتن وسایل تولید و استفاده از ماشین آلات زراعتی چون ماشینهای درو و تراکتورها صورت می پذیرد.

این ابتکار دولت در ونیزویلا از طریق کنترل دراز مدت و تشخیص دادن زمینهای شدیدار به گفته «موتتا» باعث تأمین مشغولیت بیشتر در نهادهای کوچک دهقانی ونیزویلا و بهبود سطح زنده گی آنان گردیده است.